patē nr̄az. Sic mimirū ofufus abce-
dēs. nō tā facile deinceps fibe aliqd
utilie reliſtētibz nob malignus bo-
ſtis offerre vel afferre p̄ſumet. Dico
co aūt cogitatōnes illas immūdas
penitus ac fetidas: q̄ ad luxuriam
ad muliebrē vanā glaz ptinēt: cete
raqz vicia deteſtāda. Oportet eni ſi
mūdas ſeruare volumus aias nr̄as.
adhuc lōge a gētibz cogitatōnibz
huiuſcemodi multa cū indignatōe
occurrē. z exſufflare a nob: vt nul-
lis eis det accessus. Et primū q̄dem
genus cogitatōnū ocioſarū ſcz ad
rē nō ptinentiū lutū eſt: ſ lutū ſim-
plex id eſt nō mixtēs. nec fetēs. mi-
ſi forte diuti⁹ immoretē in nobis: et
p incuriā ac negligētiā nr̄az in alte
rū gen⁹ cogitatōnū vertatē: quod
q̄tidie expimur. Idū eni ociosa tan-
g̃ mima ſpernimus: ad turpia atqz
inhoneſta dilabimur. Secūdū vero
cogitatōnū gen⁹ nō lutū ſimplex:
ſ vt iā diximus viſcoſū ac limoſū ē.
Nā terciū q̄dem ſic cauēdū eſt. non
tang̃ lutū aut limus: ſed tanqz im-
mūdiſſimū ac fetidiſſimū ſcenum.

De triplici iudicio. proprio. humano et diuino.

Sic nos exiſtimet hōve mi-
ſtros xp̄i: z diſpēſatores mi
ſteriorz dei. Aliter xp̄i ſic
debet quiſari. vt ex moribz exterio
ris hois q̄ videt exiſtimet cōpoſitio
interioris animi q̄ non videt: ne vel
ab alio vel a ſeipſo poſſit iudicari: ſ
dicat cū eodē apō. Mihi p minimo ē
vt a vob iudicer aut ab hūano die:
ſ neqz meipm iudico: q̄ aūt iudicat
me dñs ē. In q̄bz verbis notāda ſūt
tria iudicia: hūanū ſui cuiuſqz p̄priū
et diuinū. Et hūanū q̄dem p̄t iudi-
care de rebz exterioribz q̄ ſenſibz cor
poris peripiunt: de interioribz vo nō
p̄t. Dne eni ſcriptū ē. Quis eni ſcit
hoim q̄ ſūt hois niſi ſp̄us hois q̄ ē in
eo? Qua p̄pter de his q̄ ſunt in hoie
p̄t iudicare ſp̄us hois q̄ in ipſo eſt:
longe vo p̄ſtātius de his ip̄is iudi-
cat de⁹: cui⁹ necdū fatē apſus eua
ſiſſe iudiciū: q̄ tm̄ iā hūanū trāſcēdiſ
ſet z p̄priū. Porro hūanū otinebat
q̄ dicebat. Mihi aūt p minimo eſt vt
a vobis iudicer. aut ab hūano die.
Sz neqz p̄priū timebat q̄ dicebat.
Sz neqz meip̄m iudico: mihil eni mi-
hi cōſcius ſū. Solū g̃ reſtabat diui
nū de q̄ ait. Qui aūt iudicat me dñs
eſt. Debet tm̄ q̄ſqz q̄ntū p̄t ſe irrep̄
henſibiliē exhibē: p̄mū q̄dem coraz
dño: ſ inde etiā corā hoibz. Hoc nē-
pe ē qd alibi loquiē idem apſus di-
cēs. Prouidentes bona nō tm̄ coraz
deo: ſ etiā corā hoibz. Tribz ſiq̄dem
modis p̄uidem⁹ bona corā hoibz: id
eſt habitu. actōe. ſmone. Habitu.
ne ſit notabilis: actōe ne ſit rep̄hen
ſibilis: ſmōe ne ſit otēptibilis. Tri
bz etiā modis corā deo: cogitatōne
affectōe z intētōe. Nā cogitatō de
bet eſſe ſcā: vñ ſcriptū eſt. Cogi-
tatō ſcā: vñ ſcriptū eſt. Cogitatō
ſcā ſeruabit te. z affectio pura: et
intētō recta. Sūt aūt tria iſta idest
cogitatō. affectō. intētō in aīa: ſ in
ea q̄z p̄priis ſingula locis diſtincta
videnē. Nā cogitatō in memoria ē:
affectō in voluntate: intētō in ratōe
conſtitit. Atqz vt eoz vſū atqz dīam
clarius videamus ſumamus nobis
exēplū de rebz exterioribz. In cor-
poribz ſi q̄libet deformis color cutē
eiꝰ inficiat. corpus quidem turpius
redditur: ſ nil ei de ſua ſanitate ab
imiē. Sivo carni putredo aliq̄ vel li-
uid⁹ tumor inſederit: iā nō ſolū deꝰ

corporis ꝫ salus q̄z pturbaē. Quod si languor fortitan imalescēs. cum ipsa carne ossa q̄z medullitus occuparit: tūc demū de vita nō immerito p̄t desperari. Eodem mō in aīa si peccatū suggeriē memorie per cogitatōez. nullū tñ prebuerit aut voluntas affectū. aut deliberatō ipsa cōsensū: fateor quidez deformitas est: nec audire interim anima illa meretur. tota pulcra es amica mea: ceterūm si neuus est: sed non morbus. Nā si voluntas q̄z p̄occupata sensu delectatōis afficiē. resistit tamē adhuc deliberatō ratōis: infirmatur quidez ꝫ necdū moriē aīa: clamet tamen necesse est: sana me dñe et sanabor. Tunc vero mori dicit̄: quādo et ipsa ratō ad peccatū p intentōnez curuaē: tūc enim cōsentit. Et de tali dicit̄. Anima que peccauerit: ipsa morietē. Hunc triplicē gradū deplorat dauid ex psona adā. dicēs domino expellenti de paradiso in latam huius seculi euagatōem. Cōfirmasti sup me manū tuam. Et quoniaz carnalia desideria fūt pena peccati: non est sanitas in carne mea a facie ire tue. Nam vero nec robur est ratōis. Nō est pax ossibus meis. a facie peccatorū meorū. Qui rursū eosdem gradus ex psona iusti decātat dicēs. Memor fui dei et delectat⁹ fui: et exercitatus fui. Delectatus enim p voluntatē: exercitatus p ratōez. Ne ḡ a memoria repellat deū irruens turba plurimarū cogitatōnum que solent effluē tanq̄z vilis plebs in atriū: ponaē ad eius portaz ianitor cuius nomē est recordatō p̄prie p̄fessiōis: vt cum turpibus sese cogitatōmbus senserit animus p̄grauari. increpet ser dicat fidi. Tu ne hꝫ debes cogitare: qui sacerdos es. q̄ clericus es. qui monachus es? Cultor iusticie debet in se quicq̄z iniquū admittere? Decet seruū xp̄i. amatorē dei tale aliquid ad modicū meditaris? Hec dicēdo excludet fluxū illicite cogitatōis: p recordatōez p̄prie professionis. Similiter ad portā voluntatis in q̄ solēt manere carnalia desideria: tanq̄z in domo domestica familia statuaē ostiarius qui vocaē recordatō celestis patrie. Hic enim potest paruū desideriū quasi cuneus cuneū expellere: et ipsum qui ait ecce sto ad ostium ꝛ pulso fine cūctatōe recipe. Jam vero ad thalamū ratōnis talis ꝛ tam ferox adhibendus est custos qui nemini pareat: ꝫ quicunq̄z hostis siue clā siue palam ingredi presumpserit p̄cul eum arceat: et hic fit recordatō gehenne. In ceteris siquidem id est memoria et voluntate nō ita est intolerabile: si vel memoria recipiat quādoq̄z vagam cogitatōem: vel voluntas impuram affectōez. Hoc vero grauissimū et omnino damnosū: si vnq̄z ratio p̄diderit rectitudinem intētōis.

De septē gradib⁹ confessionis.

Notas mihi feciſti vias vite. adimplebis me leticia cum vultu tuo: delectatōnes in dextera tua vsq̄ in finē. Ad te quidem libenter accedimus dñe ihesu: discipuli ad magistrū: infirmi ad medicum: ad dñm serui. Tu es enim magister ꝛ dñs: cuius scola est in terris ꝛ cathedra in celo. Tu es ille eximi⁹ medicus: qui solo verbo restauras vniuersa. Vias tuas demōstra nobis: et semitas tuas doce nos. Vie eni tue vie pulcre: ꝛ oēs semite tue pacifice. Beati qui ābulāt